Súd:	Okresný súd Bánovce n/B
Spisová značka:	5C/3/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3210200064
Dátum vydania rozhodnutia:	21. 10. 2010
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Marek Anovčin
ECLI:	ECLI:SK:OSBN:2010:3210200064.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bánovce nad Bebravou v konaní pred sudcom Mgr. Markom Anovčinom v právnej veci žalobcu: H.. X. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. W., XXXX/X, O.K. K. O., zastúpený Pavlom Trnkom, advokátom so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského 1322/16 proti žalovanej: H.. A. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/X, O. K. O. o ochranu osobnosti takto

r o z h o d o l :

Žalovaná j e p o v i n n á ospravedlniť sa žalobcovi za verejne vyjadrené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe a na svoje náklady v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečiť, aby bolo v televízii I. v čase pred hlavným spravodajstvom odvysielané nasledujúce ospravedlnenie: "Ja, H.. A. H. sa týmto verejne ospravedlňujem bývalému primátorovi Mesta Bánovce nad Bebravou a súčasnému splnomocnencovi vlády SR pre územnú samosprávu H.. X. I. za nepravdivé tvrdenia, ktoré som uviedla na jeho adresu v rozhovore poskytnutom pre televíziu I. dňa 04.11.2009 v súvislosti s kauzou tzv. I. bytov."

Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcu vo výške 3 000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania v sume 910,40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Podanou žalobou sa žalobca domáhal ochrany osobnosti. Konkrétne žiadal súd zaviazať žalovanú, aby sa mu ospravedlnila za verejne vyjadrené nepravdivé tvrdenia o jeho osobe a na svoje náklady v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečila, aby bolo v televízii I. v čase pred hlavným spravodajstvom odvysielané nasledujúce ospravedlnenie: "Ja, H.. A. H. sa týmto verejne ospravedlňujem bývalému primátorovi Mesta Bánovce nad Bebravou a súčasnému splnomocnencovi vlády SR pre územnú samosprávu H.. X. I. za nepravdivé tvrdenia, ktoré som uviedla na jeho adresu v rozhovore poskytnutom pre televíziu I. dňa 04.11.2009 v súvislosti s kauzou tzv. I. bytov.". Žalobca sa ďalej domáhal od žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5 000,- eur. Žalobu odôvodnil tým, že od 01.11.1990 do 31.01.2006 pôsobil ako primátor Mesta Bánovce nad Bebravou a od 01.02.2006 ako splnomocnenec vlády SR pre územnú samosprávu. Žalovaná pôsobí ako predsedníčka občianskeho Združenia bývalých I. bytov v Bánovciach nad Bebravou (ďalej len združenie), ktoré bolo založené v súvislosti s kauzou tzv. Q. bytov v Bánovciach nad Bebravou a zároveň je spoločníčkou a konateľkou spoločnosti EKA, s.r.o., ktorá je správcom predmetných bytov. Žalovaná ako predsedníčka združenia

presadzuje záujmy nespokojných nájomcov, ktorí už niekoľko rokov čakajú na konečné rozhodnutie súdu o tom, či tieto byty patria štátu alebo sú vo vlastníctve spoločnosti TATRABYT, a.s., nakoľko majú záujem o odkúpenie predmetných bytov od štátu za cenu vyplývajúcu zo zákona a nie od súkromnej spoločnosti za cenu trhovú. Po tom, čo o viac ako 600 bytoch Krajský súd v Trenčíne rozsudkom 4Co 110/2007, 4Co 111/2007 zo dňa 07.09.2007 rozhodol v prospech žalobcu, keď vo veci vydaný rozsudok Okresného súdu Trenčín BN-4C184/2004 zmenil tak, že určil, že byty patria do vlastníctva Slovenskej republiky v správe Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 2Cdo 266/2007 zo dňa 31.03.2009 rozsudok Krajského súdu v zmeňujúcej časti zrušil a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie. Okrem toho je na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou vedené konanie o určení vlastníckeho práva k ďalším 13 bytom. Po tom, čo Okresný súd Bánovce nad Bebravou dňa 04.11.2009 rozhodol o vlastníctve k týmto 13 bytom v prospech štátu, bola v spravodajstve televízie I. X odvysielaná reportáž pod názvom "Trinásť Q. bytov patrí štátu", v rámci ktorej bolo uvedené: "Predsedníčka občianskeho združenia ale tvrdí, že týmto sa celá záležitosť ešte nekončí. Podľa nej za podozrivým predajom stálo vtedajšie vedenie mesta na čele s bývalým primátorom X. I., ktorý je dnes splnomocnencom vlády a nie je vylúčené, že podajú opäť trestné oznámenie". Žalovaná priamo pre I. X vo vyhlásení nadväzujúcom na tento komentár uviedla: "neboli potrestaní, ba naopak požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu". Zo strany žalovanej pritom nejde o prvý neoprávnený útok smerujúci proti osobe žalobcu, ale len o jeden z jej sústavných útokov, ktoré v súvislosti s jeho postavením bývalého primátora mesta Bánovce nad Bebravou spája žalovaná práve s tou skutočnosťou, že firma X. Q. nadobudla predmetné byty do svojho vlastníctva na základe oznámenia mesta o stavbe resp. rozhodnutia mesta o pridelení súpisných čísiel, ktoré podľa nej boli vydané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Na základe podnetu žalovanej už podozrenie z trestnej činnosti, ktorej sa žalobca a ďalší zamestnanci Mesta Bánovce nad Bebravou v tejto súvislosti mali dopustiť, preverovali orgány činné v trestnom konaní s negatívnym výsledkom. Spoločnosť TATRA-SIPOX a.s., právny nástupca obchodnej spoločnosti VAB a.s., do ktorej bol vložený sprivatizovaný majetok zrušeného štátneho podniku VAB š.p., bola ako vlastník predmetných bytových domov zapísaná do katastra na základe "Oznámenia mesta o stavbe" resp. "Opisu rozhodnutia", súčasťou ktorého bolo aj rozhodnutie o určení súpisného čísla, ktoré boli vydané pre jednotlivé bytové domy Mestským úradom Bánovce nad Bebravou v roku 1994, a to na základe žiadosti tejto spoločnosti a po predložení na vec sa vzťahujúcich podkladov. Obe formy týchto rozhodnutí boli vydané v súčinnosti s príslušným katastrálnym úradom, rešpektujúc čo do formy rozhodovania jeho inštrukcie. Po tom, čo spoločnosť TATRA - SIPOX a.s. ako vlastník bytových domov vložila v roku 1997 tento nehnuteľný majetok ako nepeňažný vklad do spoločnosti Tatrabyt, spol. s r.o., ktorá sa v roku 1999 pretransformovala na akciovú spoločnosť TATRABYT, a.s., bola spoločnosť TATRABYT, a.s. zapísaná do KN ako vlastník predmetných bytových domov vykonaním záznamu rozhodnutí o pridelení súpisných čísel z roku 2003 a 2004, ktoré boli vydané Mestom Bánovce nad Bebravou. Rozhodnutia boli vydané na základe žiadosti spoločnosti TATRABYT, a.s. v zmysle § 6 ods. 1 vyhlášky č. 31/2003 Z. z. po konfrontácii s príslušnou správou katastra. Predmetnú agendu vybavovali na Mestskom úrade v Bánovciach nad Bebravou pracovníci majetkovo-právneho oddelenia. Žalobca uvedené písomnosti ani nepodpisoval. Žalobca si nie je vedomý, že by v tejto súvislosti došlo k nesprávnym rozhodnutiam, či nesprávnym postupom zo strany Mesta Bánovce nad Bebravou a jeho pracovníkov, teda žalobcu osobne. V súvislosti s platnosťou resp. neplatnosťou označených rozhodnutí bolo Mesto Bánovce nad Bebravou aj účastníkom konania na strane žalovaného v spore týkajúcom sa vlastníctva predmetných bytov, avšak žaloba bola voči nemu právoplatne zamietnutá. Napokon aj určenie vlastníckeho práva k bytom v prospech Slovenskej republiky vychádza aj pokiaľ ide o návrh aj pokiaľ ide o vydané rozhodnutie ohľadne súpisných čísiel k bytovým domom práve z vyššie označených podkladov vydaných mestom. Žalovaná žalobcu v rozhovore, ktorý poskytla televízii I. X, označila za osobu, ktorá mala byť potrestaná práve v súvislosti s touto kauzou a to aj napriek tomu, že vedela akým spôsobom bolo vybavené trestné oznámenie a napriek tomu, že vedela o tom, že voči Mestu Bánovce nad Bebravou bola žaloba SR - Ministerstva hospodárstva právoplatne zamietnutá, čím úplne vedome zasiahla do jeho osobnostných práv. Celá kauza tzv. I. bytov je známa širokej verejnosti, predmetom obrovskej pozornosti veľkého počtu zainteresovaných rodín, ktoré majú o tieto byty záujem a zároveň ostro sledovaná médiami s celoslovenskou pôsobnosťou, ktorých dosah presahuje aj hranice nášho štátu. Z uvedených dôvodov je neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu o to intenzívnejší. V rámci rozhovoru, ktorý poskytla žalovaná pre televíziu I. X, prezentovala žalovaná žalobcu spôsobom, že u každého diváka predmetnej reportáže musela vyvolať dojem, že za celú kauzu tzv. Q. bytov zodpovedá Mesto Bánovce nad Bebravou resp. vtedajšie vedenie, na čele ktorého stál žalobca ako primátor. To, že táto nepravdivá informácia tento dojem aj skutočne vyvolala, potvrdzujú nielen následné otázky žalobcových známych

či rodinných príslušníkov, ale aj reportérov televízie I. X. Tým, že žalovaná pred kamerami televízie I. X s predchádzajúcim z jej vyjadrení vychádzajúcim komentárom, v ktorom bol žalobca označený menom, priezviskom s uvedením bývalej i súčasnej funkcie uviedla: "neboli potrestaní, ba naopak, požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu", ho v podstate spôsobom dostupným najširšej verejnosti obvinila zo zneužívania právomoci verejného činiteľa, čím znížila jeho vážnosť u spoluobčanov a širokej verejnosti a ohrozila tak jeho uplatnenie sa a postavenie v spoločnosti. Týmto konaním žalovaná zároveň verejne spochybňuje žalobcovu kompetentnosť a morálne predpoklady pre výkon jeho funkcie splnomocnenca. Z uvedených dôvodov sa žalobca domáhal, aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie a to tak, že sa mu verejne ospravedlní za svoje neoprávnené tvrdenia. Pretože žalobca nepovažoval ospravedlnenie za dostačujúce zadosťučinenie, nakoľko žalovaná svojím neoprávneným zásahom v značnej miere znížila dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti na celoštátnej úrovni, domáhal sa aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaná sa písomne vo veci nevyjadrila. Súd nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul právneho zástupcu žalobcu, vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výsluchom svedkov S. K., H. Š., P. V., A. S., Ľ. I.U. a X. I., prehratím spravodajskej relácie televízie I. X zo dňa 04.11.2009 a oboznámením listinných dôkazov, a to najmä rozhodnutí súdov a pripojeného vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva v Trenčíne č. KRP-34/05.

Žalobca na pojednávaní uviedol, že po odvysielaní relácie v televízii I. sa ho táto správa veľmi osobne dotkla. Cítil to aj v správaní sa ľudí voči nemu na pracovisku, ako aj v tomto meste. Každý tej správe uveril, pričom tu boli odvysielané klamlivé informácie. Postup televízie I. mu ublížil po osobnej aj politickej stránke. Dostával od občanov rôzne dotazy, čo to podpísal za nezmyselné rozhodnutie proti občanom tohto mesta, konkrétne obyvateľom I. bytov. Žalobca sa im snažil vysvetľovať, že nič nezákonné neurobil a žiadne rozhodnutie voči týmto obyvateľom nepodpísal. Konkrétne klamlivé bolo to, že redaktorka televízie uviedla slová odporkyne, ktoré sú uvedené v žalobnom návrhu. Útok žalovanej voči osobe žalobcu vidí žalobca v tom, že pokiaľ je pravda, čo redaktorka I. povedala v tejto relácií na základe vyjadrenia H.. H., tak ide zjavne o útok proti jeho osobe. Vedomá si toho, že k takémuto porušeniu nikdy v predchádzajúcom období nedošlo, je jej tvrdenie vedome klamlivé, aby bolo ublížené jeho osobe. Žalobca pozná žalovanú ako podnikateľku v tomto meste a nie je si vedomý, že by ju akýmkoľvek spôsobom diskriminoval. Pokiaľ došlo aj k súdnemu sporu, v ktorom boli pani H.. H. a Mesto Bánovce nad Bebravou, tak žalobca hájil len a len záujmy mesta, nakoľko mesto bolo ručiteľom úveru, ktorý poskytla VÚB, a.s. H.. H. na nákup nehnuteľnosti - potravín na prednádraží a nevie, z akých dôvodov p. H.. H. prestala splácať tento úver. Žalobca so žalovanou žiadne osobné konflikty nemal a pokiaľ mala žalovaná nejaké požiadavky v rámci správneho konania, tak toto riešili zamestnanci mesta. V súvislosti s I. bytmi bolo podané trestné oznámenie, ktoré bolo vzaté späť alebo zamietnuté zo strany súdu. Žalobca na takéto pojednávanie ani nebol pozvaný a ako osoba obvinený nebol. Tieto veci riešila P.. G., zamestnankyňa mesta, ktorá bola vo veci vypočutá. Žalobca vo veci nebol ani vypočutý. Ohľadne prevodu bytov mesto nemalo žiadnu možnosť nahliadnuť do materiálov privatizácie daného podniku, čiže ani nevedeli, čo je obsahom tohto privatizačného projektu, takže do tejto veci mesto zasiahnuť nemohlo. Žalobca v tejto veci nevydával žiadne rozhodnutia a ani Mestské zastupiteľstvo nič neprejednávalo v súvislosti s tým prevodom. Každý, kto privatizoval, musel doložiť aj potvrdenie o pridelených súpisných číslach každej nehnuteľnosti, lebo inak sa nedali tieto nehnuteľnosti v katastri zapísať. Bolo to robené v súlade s takým interným pokynom katastra, kde pracovníčka štandardným spôsobom na všetky nehnuteľnosti, ktoré boli privatizované, na základe evidencie, ktorú Mestský úrad má, vydávala takéto potvrdenia o pridelení súpisných čísiel. Nakoľko sa ale nejednalo o pridelenie nových súpisných čísiel, pretože toto boli nehnuteľnosti, ktoré boli postavené za socializmu a mali pridelené súpisné čísla, cieľom týchto potvrdení bolo to, že daná nehnuteľnosť naozaj existuje na území tohto mesta a pod takýmto súpisným číslom. Išlo o rozhodnutie podobné ako pri narodení dieťaťa, keď sa narodí, tak sa mu vydá rodný list. Aj tu keď boli splnené náležitosti na takúto stavbu - stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie, tak sa štandardným spôsobom vydalo súpisné číslo. Konkrétne to robila zamestnankyňa majetkovo - právneho odboru P.. G.. Po odvysielaní relácie blízki rodinní príslušníci žalobcu, ktorí v takýchto bytoch bývali, pozerali sa na to ako na krivdu, ktorú im spôsobil žalobca. Aj jeho brat a švagor bývali v takomto I. dome. Žalobca im musel vysvetľovať, začínajúc rodinou a každému, koho stretol, že nešlo o nové pridelenie súpisných čísel. Reláciu žalobca sledoval priamo v hlavných správach a dozvedel sa o nej aj z reakcií. Žalobcu sa konkrétne dotklo, že v relácii odznelo, že neboli potrestaní, ba naopak požívali priazeň najväčších predstaviteľov tohto štátu. Kto

požíval tú priazeň, bola tým myslená iná osoba? Celé to smerovalo k osobe žalobcu a jedno na druhé nadväzuje. To, že žalovaná myslí žalobcu, žalobca vydedukoval z obsahu vystúpenia, ktoré redaktorka odcitovala na základe tvrdení žalovanej. Redaktorka I. nemôže rozprávať bez akýchkoľvek podkladov, čiže predpokladal, že to, čo redaktorka vo verejnej televízii povedala, sa zakladá na pravde, a že tieto slová povedala žalovaná. Žalobca začal byť aj v politických kruhoch vnímaný inak, uškodilo to aj politickej strane, pretože každý vedel, kto ho nominoval do tejto funkcie a predpokladá, že to poškodilo aj jemu v tom, že mohol pracovať ďalej v štátnych funkciách a nakoľko sa chce uchádzať aj o kandidatúru na primátora, tak v značnej miere to poškodzuje jeho osobu.

Žalovaná na pojednávaní uviedla, že žalobu žiada zamietnuť, kategoricky ju odmieta a ospravedlniť sa nemieni. Žalobu považuje za neopodstatnenú, bezdôvodnú a spor za vykonštruovaný a namierený proti jej osobe iba z pozície politickej moci. Necíti sa byť vinná, pretože žalobcu konkrétne nemenovala ani iným spôsobom neoznačila, a to ani opisne, neuviedla jeho meno ani funkciu. Uviedla vetu, že neboli potrestaní, čím však v žiadnom prípade neoznačila žalobcu za osobu, ktorá mala byť potrestaná, neprezentovala ho negatívnym spôsobom, ani iným spôsobom, z ktorého by si diváci mohli vytvoriť mienku, že môže za celú kauzu. Odmietla tvrdenie, že vedome zasiahla do jeho osobných práv. Neobvinila ho zo zneužívania právomoci verejného činiteľa, neznížila jeho vážnosť vo verejnosti a nijako neohrozila jeho uplatnenie a postavenie v spoločnosti. Taktiež nespochybnila jeho kompetentnosť a morálne predpoklady pre výkon funkcie splnomocnenia vlády. Vysielanie I. žalovaná nijakým spôsobom neautorizovala a taktiež nikdy neautorizovala žiadne články v novinách počas trvania sporov o I. byty. Ak z kontextu odvysielanej relácie vyplynulo, že sa v nej jednalo o žalobcu, mala byť žalovaná televízia I., prípadne redaktorka televízie. Aj keď súpisné čísla nie sú predmetom tohto konania, táto vec s týmto konaním úzko súvisí a žalobca v žalobe uvádza, že súpisné čísla boli podľa žalovanej vydané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, čo sa nezakladá na pravde, pretože tento názor verejne vyslovilo Ministerstvo hospodárstva, ktoré v tej súvislosti aj podalo žalobu a uviedlo postup, ako malo mesto pri prideľovaní čísiel postupovať. Skutočnosť, že mesto bolo úspešné v žalobe, tak tomu tak bolo len z procesných dôvodov, nie preto, že by súpisné čísla I. bytom boli pridelené správne. Žalobca zavádzal, pokiaľ uviedol, že mesto pridelilo súpisné čísla na základe pokynu katastra, pretože takýto pokyn neexistuje a kataster nemôže dať pokyn mestu na vydanie súpisných čísel. O pridelenie súpisného čísla musel požiadať vlastník, čo však v tom čase VAB-SIPOX nebol. Pokiaľ žalobca v žalobe uvádza, že sa nechce zbaviť zodpovednosti za nesprávne rozhodovanie, tak nech nesie zodpovednosť a ospravedlní sa ľuďom, ktorí kvôli tomuto rozhodnutiu roky trpeli a finančne na to doplácali. Mesto súpisnými číslami predalo ľudí, čo sa naposledy dialo v otrokárskej spoločnosti a je to neprípustné v 20. storočí. Žalobca sa doposiaľ nedokázal inak zviditeľniť, než touto banálnou žalobou, čo žalovaná považuje za jeho ješitnosť. Žalobca žalovanú v tomto meste roky diskriminuje a prenasleduje. Žalovaná netrvá na žiadnom ospravedlnení zo strany žalobcu, avšak je proti jej svedomiu a presvedčeniu, aby sa mu ospravedlňovala. Jeho osobu nikdy nespochybnila a neuviedla nič také, aby ho mohla uraziť. Na navrhovateľom predloženom DVD sa nachádzajú tri identické nahrávky. V čase po skončení sporu o I. byty v televízii I. X dňa 04.11.2009 však boli tri rôzne vysielania, a to dopoludnia, popoludní a večer. Tieto boli iné, žalovaná ich neautorizovala a ani v jednom z nich priamo neoznačila žalobcu menom, ani funkciou. Skutočnosť, že uviedla, že "neboli potrestaní a požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu" je výrok pravdivý, pretože v kauze bytov skutočne doposiaľ nikto potrestaný nebol.

Žalovaná ďalej uviedla, že nahrávky si pozrela až keď ich dostala zo súdu a následne si to pozrela v archíve I. na internete. Zistila, že na doručenom DVD sú za sebou tri tie isté nahrávky a porovnaním nahrávok archivovaných na internete zistila, že tieto sú iné, a preto si urobila prepis nahrávok z internetu. Dňa 04.11.2009 počúvala poslednú nahrávku večer. Žalovaná poprela, že by uviedla to, čo uviedla redaktorka televízie v prvej časti reportáže, ani to, že zvažuje podanie trestného oznámenia. Keď redaktorka nahrala text "Predsedníčka občianskeho združenia tvrdí, že týmto sa celá záležitosť nekončí...", tak žalovaná pri tom nebola, nepočula to. Odohrávalo sa to presne pred pojednávacou miestnosťou, ľudia aj primátor sa vyjadrovali a boli v eufórií, že súd žalobe vyhovel. Spolu so zástupcami Ministerstva hospodárstva a s občanmi potom odišli do jej pracovne. Prišla tam aj TV I., ktorá na chodbe bez nich odvysielala nejakú reportáž bez toho, aby o tom vedeli, pretože pili vnútri kávu. To, čo uviedla redaktora ako tvrdenia žalovanej, žalovaná nepovedala. Je si vedomá, že povedala vetu, že neboli potrestaní a požívajú priazeň najvyšších a ešte povedala, že sú šťastní, že iné rozhodnutie súdu ani nepredpokladala, a že ho považuje za spravodlivé. Pri verejných vyjadreniach si dáva pozor na to, čo povie, osoby konkrétne nemenuje a aj v minulosti ako predsedníčka občianskeho združenia na

zhromaždeniach, na ktorých sa zúčastňovalo približne 500 - 600 nájomcov I. bytov, zabezpečovala, aby občania, ktorí, aj keď boli na bývalého primátora nahnevaní, aby ho nenapádali. Výrok "Neboli potrestaní a požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov štátu..." žalovaná povedala v kontexte radosti, že tých 13 ľudí vyhralo ten spor na Okresnom súde a mrzí ju dodnes, že neboli potrestaní zodpovední za zbabranú privatizáciu, pričom má na mysli všetkých jednak z Ministerstva privatizácie, Fondu národného majetku aj Mestského úradu. Nepamätala si, či to bola reakcia na otázku redaktorky. Bolo to plynulé v eufórií radosti a nechcela sa tým nikoho osobne dotknúť, ani nikoho uraziť. Zazlieva to všeobecne, že nikto nebol potrestaný a ani sa im dodnes nikto neospravedlnil. Voči reportáži žalovaná nič nenamietala, nevidela na to dôvod, pričom si povedala, aká odvážna redaktorka a fajn reportáž.

Svedkyňa S. K., redaktorka televízie I. X, na pojednávaní uviedla, že túto kauzu u nich nazývajú kauza Q.É. bytov, venuje sa jej niekoľko rokov, urobila možno osem reportáží, pri ktorých sa stretávala s rôznymi ľuďmi, často aj s pani H. a pracovníkmi ministerstva. Ľudia sa snažili samozrejme prísť na to, kto je za to zodpovedný a na stretnutí občanov, na ktorom bola aj p. H., niekoľkokrát odznelo aj meno bývalého primátora H.. I.. Preto ho spomenula aj vo svojej reportáži. K reportáži, ktorá je predmetom tohto konania, svedkyňa uviedla, že to bola reportáž po skončení pojednávania týkajúceho sa zvyšných trinástich bytov tu v Bánovciach nad Bebravou. Snažila sa dopátrať toho, kto je za situáciu zodpovedný. Svedkyňa si nepamätala presne, či meno H.. I. odznelo z úst žalovanej alebo z úst iného občana, alebo čo konkrétne žalovaná uviedla, či uviedla len bývalé vedenie mesta. Možno použila meno žalobcu svedkyňa vo svojej otázke a pokiaľ to neuviedla vtedy, tak určite sa o tom bavili v predchádzajúcich rozhovoroch. Rozhovor celý už zaznamenaný nemá, tento takzvaný surový materiál sa uchováva asi mesiac. Nepamätala si konkrétne, či žalovaná uviedla meno žalobcu. Asi tam bolo uvedené bývalé vedenie mesta, ale nepamätala si, či to uviedla sama žalovaná, alebo to bolo v otázke. Prvýkrát to však počula nie od nej, ale od občanov na stretnutí, keď sa malo pojednávať na súde v Trenčíne. Veľmi často tam padalo meno H.. I. a občania sa dožadovali náhrady škody od mesta.

Po tom, čo svedkyni bola prehraná reportáž televízie I., svedkyňa uviedla, že sa asi vtedy bavili, že nikto nebol za to potrestaný, a že asi je za to zodpovedné bývalé vedenie mesta, aj keď tam možno konkrétne meno neodznelo, no videli ste v tej reportáži, že aj tí ľudia mali pocit, že je to vina a chyba mesta a dožadovali sa odškodnenia od mesta. Prejav v reportáži autorizovaný nebol, toto nepotrebujú. Nezostrihaný prejav sa nearchivuje vôbec, archivujú sa iba reportáže, na základe ktorých možno potom prebiehajú súdne spory. Reportáž posudzuje z hľadiska objektívnosti vedúci vydania a po schválení ide reportáž do vysielania. Objektivita je o tom, že všetky zúčastnené strany dostanú možnosť vyjadriť sa, čo v tomto prípade bolo zachované a komentár, ktorý svedkyňa naformulovala, vyplynul z toho, čo sa v ten deň odohralo. Klamala by, ak by povedala, že p. H. skutočne povedala meno žalobcu, pretože si na to nevedela spomenúť. V tej kauze boli doma, rozprávali sa predtým o tom viackrát. Po vzhliadnutí relácie na pojednávaní svedkyňa uviedla, že určite by si to takto nevymyslela, bavili sa o tom, že neboli potrestaní, no konkrétne či uvádzala meno žalobcu, svedkyňa uviesť nevedela. Určite žalovaná uviedla bývalé vedenie mesta. Medzi svedkyňou a žalovanou bolo z rozhovorov jasné, koho žalovaná myslí bývalým vedením mesta. Svedkyňa si pod bývalým vedením mesta predstavovala žalobcu a ďalej bývalého viceprimátora mesta. Otázky zistenia vinníkov za daný stav sa svedkyňa predtým nedotkla, pôvodne sa jej chcela venovať už skôr, no nemohla sa dovolať H.. I., tak reportáž prerobila a vrátila sa k nej po skončení prvostupňového konania ohľadne trinástich bytov, čo jej prišlo ako logické vyústenie kauzy, teda zistiť, kto za to môže. Ľudia, ktorí sa vtedy zúčastnili na pojednávaní, tu na chodbe vykrikovali, že za to môže mesto a dožadovali sa odškodnenia od mesta. Pokiaľ ide o samotnú reportáž, keď svedkyňa niečo uvádza slovami, že niekto niečo tvrdí, ide o citáciu, resp. je to zhruba tá myšlienka, ktorú dotyčný vyjadrí. Nevie, či odznelo meno H.. I. v ten deň, pred tou reportážou, či odznelo v jej otázke, resp. aká konkrétne jej otázka bola, iba by fabulovala. Pani H. uviedla, že nevylučuje, že dajú ďalšie žaloby. Svedkyňa nevedela o tom, že by bolo viac verzií reportáži, bol tam telefonát do spravodajstva o dvanástej a reportáž. Všetky príspevky štylizovala svedkyňa a ani jednu nedala na odsúhlasenie žalovanej. Výroky, ktoré svedkyňa uviedla ako slová žalovanej, určite padli v širšej skupine ľudí a žalovaná buď s nimi súhlasila, alebo ich možno aj povedala, alebo s nimi prejavila súhlas, inak by si svedkyňa nedovolila vložiť jej ich do úst. Žalovaná uviedla, že nevylučuje ďalšie žaloby, tak sa zrejme o tom bavili a k tomuto pravdepodobne smerovala aj otázka svedkyne. Svedkyňu v súvislosti s príspevkom žalovaná nekontaktovala, inak by sa zachoval celý materiál.

Svedkyňa X.. H. Š. uviedla, že od žalovanej vie, čo je predmetom konania, kontaktovala ju, keď jej prišlo predvolanie na pojednávanie. Má s ňou lepšie vzťahy, avšak iba pracovné, pretože bola správkyňou bytového fondu poverená Ministerstvom hospodárstva SR. K tejto kauze nemá čo povedať, nevie podrobnosti, vie, že sa to týka vyjadrovania pre médiá po pojednávaní ohľadne trinástich I. bytov tu v Bánovciach, ktorého sa za Ministerstvo hospodárstva zúčastnila. Po pojednávaní bola svedkyňa na chodbe pred touto pojednávacou miestnosťou, bola obklopená nájomníkmi, boli tam viacerí redaktori, robili sa rozhovory a svedkyňa osobne rozhovor nikomu nedávala a obsah ďalších rozhovorov nevie. Svedkyňa sa so žalovanou o obsahu rozhovorov nerozprávali, stretli sa v kancelárií, kde sa rozprávali, ako budú ďalej postupovať ohľadne tých trinástich bytov, pretože tam bolo množstvo problémov. Prvá žaloba bola podaná koncom roku 1994 a v podstate k žalobe došlo na základe podnetu nájomníkov bytov. Keď tento podnet dostali, museli sa prešetrovať všetky okolnosti, aby mohli podať žalobu. Zadovažovali si rôzne doklady a z toho vyvodzovali určitú zodpovednosť a za zodpovedné považovali spoločnosť Tatrabyt a Mesto, čo dokázali tým, že ich žalovali, takže za zodpovedné brali dva subjekty. Žalovaná im dávala v mene nájomníkov podnet, ale ten bol vo všeobecnosti, žalovaná žiadala preveriť komu byty patria. Vôbec neuvádzala žiadny svoj názor, či je jeden alebo druhý zodpovedný, iba žiadala zistiť, komu patria byty. Samotné Ministerstvo hospodárstva si na základe materiálov vyvodilo názor, komu prislúcha zodpovednosť. Nebolo to na podnet žalovanej, že by ich ona usmerňovala.

Svedok H.. U.. P. V. uviedol, že vie, čo je predmetom konania a vie to zo zápisnice z pojednávania súdu v tejto veci, ktorá im došla na ministerstvo faxom. Dňa 04.11.2009 sa svedok na tunajšom súde zúčastnil pojednávania, pretože očakával vynesenie rozsudku vo veci I. bytov a chcel byť osobne prítomný. Keď po pojednávaní vyšli von, boli v hale pred pojednávacou miestnosťou zástupcovia médií. Svedok spolu so svedkyňou X.. Š. odmietli dať rozhovor, pretože na toto majú na Ministerstve hospodárstva tlačový odbor. Svedok prešiel ďalej do chodby a nepočul nič, kto a ako sa vyjadroval pre médiá. Po zhruba troch až piatich minútach ho vyzdvihol primátor Mesta Bánovce a svedok šiel k nemu, kde sa zdržal asi pol hodinu a následne šiel do sídla spoločnosti žalovanej. So žalovanou sa nebavil o tom, či poskytovala médiám nejaký rozhovor, bavili sa len všeobecne a žalovaná pred ním nikdy nespomínala nejakú konkrétnu osobu. Žalovaná pred svedkom ohľadne zodpovednej osoby za privatizáciu nič konkrétne neuviedla, bavili sa o tom, že privatizácia, či už veľká alebo malá, mali chyby, a že nie vždy všetko prebehlo v súlade so zákonom.

Svedkyňa A. S., švagriná žalobcu, na pojednávaní uviedla, že keď sa tu prvýkrát konal súd, volal švagor, že večer to bude v I., a že odporkyňa sa stále do neho obúva. Svedkyňa so žalovanou bojovali spolu za I. byty a bola vo výbore a žalovaná tam tvrdila, že je to vina I., že tie byty dostal Q.. Reportáž I. svedkyňa videla, rozprávali sa o tom s manželom a potom volala švagrovi, ako to vlastne dopadlo, čo to stále pokračuje a prečo to pokračuje. Vyjadrenie žalovanej svedkyňa vnímala ako vyjadrenie voči jej švagrovi. Keď ju zastavovali v meste ľudia, niektorí sa vyjadrovali tak, že to nie je jeho vina, iní sa vyjadrovali tak, že má to, čo si zaslúžil. V súčasnosti to ľudia už takto nevnímajú. Títo ľudia to vnímali ako útok na I., aj keď tomu neverili. V súčasnosti tomu už nikto neverí. Svedkyňa býva v bytovom dome, kde časť patrí pod správu spoločnosti Byttherm a časť pod spoločnosť EKA, spoločnosť žalovanej. Kamarátky z bytových domov, ktoré patria pod správu spoločnosti EKA, sa svedkyni pýtali, či aj u nich sa na vývesnej tabuli, ako u nich, objavil plagát s textom Turčan Poničan má toho za ušami. Bolo to v tých domoch, ktoré spravuje EKA. Asi v mesiaci september 2010 tam bol vyvesený rozhovor z denníka SME so žalobcom a pod tým bol text, ktorý svedkyňa uviedla. Bolo to vyvesené v uzamknutých skrinkách, do ktorých sa dostane správca, t.j. EKA a domovník.

Svedok Ľ. I., brat žalobcu, na pojednávaní uviedol, že vie, že v I. bola odvysielaná relácia. Túto však nevidel, rozprávali mu o nej ľudia, konkrétne na pive, ľudia z činžiaku, dokonca aj nejakí obyvatelia z Prievidze, pretože má odtiaľ manželku a taktiež žalobcov spolužiak sa ho na to pýtal. Títo ľudia mu hovorili, že žalovaná obvinila žalobcu v tej relácií, že bol do toho zapletený nejakým nekalým spôsobom. Svedok sa spýtal brata, čo je na tom pravdy, pretože vie, že od malička sa prebíjal sám a robil prácu poctivo a vďaka tomu sa dostal aj do vrcholových funkcií. V bytových domoch sú vývesky, ktoré urážajú svedka, jeho celú rodinu a ľudia by sa nemali zavádzať, keď nie je nič dokázané. Bolo tam napísané Turčin Poničan, čo považuje za urážku. Keď sa brata pýtal, tento mu povedal, že či mu verí ako bratovi. Správa s textom Turčin Poničan bola zverejnená na vývesných tabuliach v bytovom dome. Je to uzamykateľná vývesná tabuľa, od ktorej má kľúč správca alebo správkyňa. Bola konkrétne vyvesená

v tom vchode, kde býva svedok. Dom je spravovaný spoločnosťou žalovanej. Z vyjadrení ľudí, s ktorými sa svedok rozprával, bolo zrejmé, že ako osobu, ktorá tam bola obvinená, poznali jeho brata.

Svedok X. I., syn žalobcu, na pojednávaní uviedol, že pracuje v nemeckej strojárenskej spoločnosti FMB, s.r.o., sídliacej v Bánovciach, v ktorej pracuje asi sto ľudí. Veľa z týchto ľudí býva v I. bytoch a od ľudí sa v práci dozvedel, že v televízii beží relácia a za to, že to takto dopadlo s tými bytmi, môže I.. Otcovi verí a verí, že by nič vedome takto neurobil, no môže sa však stať administratívna chyba, preto mu volal, aby mu to vysvetlil. Volal aj z toho dôvodu, že sám pracuje s ľuďmi, títo si spájajú meno I. a v práci pociťoval negatívne reakcie. Pracuje ako riadiaci pracovník a pokiaľ niekoho prepustil, tak sa ľudia vyjadrovali, že starý berie ľuďom byty a mladý robotu. Mal obavu, že ak by sa niečo také potvrdilo, že by sa ľudia naňho pozerali cez prsty ako na otca. S kýmkoľvek svedok debatu otvoril, bolo mu enormne jasné, že sa jedná o jeho otca a nemyslí si, že by mal ktokoľvek potrebu sa s ním o tom rozprávať, pokiaľ by sa jednalo o všeobecné obvinenie. Vyjadrenie v relácii, ktoré urazilo jeho rodinu, bolo to vyjadrenie, ktoré smerovalo ku konkrétnej osobe, teda že neboli potrestaní, ba naopak požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu, pričom vzápätí za tým nasledovala fotka jeho otca, komentár redaktorky a bolo to tak naaranžované a bolo jasné, že sa to týka jeho otca. Vyplynulo to z kontextu a tieto slová nie je možno vytrhnúť. Predtým tam bolo úvodné slovo redaktorky a okrem toho nikto iný z vtedajšieho vedenia mesta, okrem jeho otca, vo vláde nebol a teda podľa slov žalovanej nepožíval priazeň mocných, ako uviedla.

Z vykonaných dôkazov zistil súd tento skutkový stav:

Žalovaná ako predsedníčka združenia presadzovala záujmy nespokojných nájomcov bytov, ktoré boli evidované na listoch vlastníctva vo vlastníctve spoločnosti TATRABYT, a.s. Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom hospodárstva sa podanou žalobou na Okresnom súde Trenčín domáhala, že je vlastníkom týchto bytov, pričom zároveň sa voči Mestu Bánovce nad Bebravou ako žalovanému domáhala určenia neplatnosti rozhodnutí o pridelení súpisného čísla. Okresný súd Trenčín žalobu rozsudkom BN-4C/184/2004-70 zo dňa 19.02.2007 zamietol. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom 4Co 110/2007, 4Co 111/2007 zo dňa 07.09.2007 rozhodol v prospech žalobcu, keď vo veci vydaný rozsudok zmenil tak, že určil, že byty patria do vlastníctva Slovenskej republiky v správe Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky. Výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa voči žalovanému Mestu Bánovce nad Bebravou, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti o určenie neplatnosti rozhodnutí o pridelení súpisných čísiel, bol odvolacím súdom potvrdený a v tejto časti nadobudol právoplatnosť. Spoločnosť TATRABYT, a.s. podala voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 2Cdo 266/2007 zo dňa 31.03.2009 rozsudok Krajského súdu v zmeňujúcej časti zrušil a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie. Medzičasom Slovenská republika previedla viacero bytov na nájomcov, a preto odvolací súd zmenil zamietajúci výrok súdu prvého stupňa ohľadne vlastníctva bytov tak, že určil do vlastníctva Slovenskej republiky už iba tie byty, ktoré neboli prevedené nájomcom. Predmetom uvedeného konania nebolo 13 bytov, ku ktorým sa Slovenská republika domáhala určenia vlastníctva samostatnou žalobou. V tejto veci rozhodol Okresný súd Bánovce nad Bebravou dňa 04.11.2010 tak, že žalobe vyhovel. Vyššie uvedené skutkové zistenia neboli medzi účastníkmi sporné.

Dňa 04.11.2009 bola po pojednávaní na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou v spravodajstve televízie TA 3 odvysielaná reportáž s názvom "Rozsudok v kauze "Q. bytov", v ktorej redaktorka v štúdiu uviedla: "Slzy šťastia aj hnevu. Tak takéto emócie vyvolal dnešný rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou v kauze takzvaných Q. bytov. 13 nájomníkov sa po chybe ministerských úradníkov dočkalo tohto verdiktu po dlhých dvoch rokoch. Ľudia chcú naviac žiadať finančné odškodnenie od mesta, ktoré podľa nich za podozrivým prevodom na Q. firmu stálo.".

Nasleduje komentár redaktorky S. K.: "Kým pre 600 ľudí Ministerstvo hospodárstva byty vybojovalo na Krajskom súde už pred viac ako dvoma rokmi, na 13 rodín z týchto bytoviek akosi zabudlo. Ľudia tak museli absolvovať súdny proces odznova. Naviac za nájomné platili oveľa viac ako ostatní.".

Nasleduje vyjadrenie nájomníčky: "Platiť tieto peniaze, no to je niečo hrozné.".

Nasleduje vyjadrenie nájomcu: "Ja som každý mesiac o dve tisíc korún platil naviac ako keby sme boli bývali to prvýkrát vyhrali. Stálo ma to zatiaľ 50 000,- korún.".

Nasleduje vyjadrenie redaktorky S. K.: "Predsedníčka občianskeho združenia ale tvrdí, že týmto sa celá záležitosť ešte nekončí. Podľa nej za podozrivým predajom stálo vtedajšie vedenie mesta na čele s bývalým primátorom X.K. I., ktorý je dnes splnomocnencom vlády a tak nie je vylúčené, že podajú opäť trestné oznámenie.".

Nasleduje vyjadrenie žalovanej: "...neboli potrestaní, ba naopak požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu.".

Nasleduje vyjadrenie žalobcu: "Ja som ako štatutár ani nepodpisoval žiadne dokumenty, pretože to nešlo podľa zákona o správnom konaní.".

Nasleduje vyjadrenie redaktorky S. K.: "Ľudia však tvrdia, že mesto by si malo priznať svoju časť viny a finančne ich odškodniť. O pomoc už požiadali aj súčasného primátora.".

Nasleduje vyjadrenie nájomcu: "Pán primátor sľúbil, že nás bude nejak odškodňovať, no dúfam, že dodrží slovo.".

Nasleduje vyjadrenie súčasného primátora Bánoviec nad Bebravou Š.: "Nie, to není pravda, lebo to neumožňuje legislatíva. Budeme hľadať nejakú pomoc jako to riešiť, ale priamo sa to takto nedá.".

Nasleduje vyjadrenie redaktorky S. K.: "Vyhraté nemá ešte ani viac ako 600 nájomníkov, na ktorých Ministerstvo hospodárstva už byty previedlo. Najvyšší súd v tejto kauze totiž bude rozhodovať až 19. novembra. S. K. I. X".

Dňa 04.03.2005 bolo Združením nájomníkov bývalých I. bytov podané na Krajskej prokuratúre v Trenčíne trestné oznámenie, podľa ktorého pri prevodoch bytových domov mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne ČVS: KRP-34/OEK-TN-2005-Jo zo dňa 10.04.2006 bolo trestné stíhanie zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.04.2006. Z tohto rozhodnutia nevyplýva, že by za to, že byty boli zapísané na LV do vlastníctva spoločnosti TATRABYT, a.s. zodpovedala konkrétna osoba, resp. inštitúcia.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žaloba je dôvodná, a to tak v časti o priznaní primeraného zadosťučinenia ako aj v časti na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- eur, ktorú súd určil podľa vlastného uváženia. V konaní bolo v prvom rade sporné, čo konkrétne uviedla žalovaná pre televízne vysielanie TA 3, najmä či sa hanlivo, urážlivo a nepravdivo vyjadrila o osobe žalobcu.

V spravodajstve televízie I. X redaktorka S.K. K. vo svojej reportáži uviedla, že: "Predsedníčka občianskeho združenia ale tvrdí, že týmto sa celá záležitosť ešte nekončí. Podľa nej za podozrivým predajom stálo vtedajšie vedenie mesta na čele s bývalým primátorom X. I., ktorý je dnes splnomocnencom vlády a tak nie je vylúčené, že podajú opäť trestné oznámenie.". Po tomto vyjadrení redaktorky nasledovalo vyjadrenie žalovanej: "...neboli potrestaní, ba naopak požívajú priazeň najvyšších predstaviteľov nášho štátu."

Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že uvedený výrok (aj časť, ktorú v televíznom spravodajstve ako výrok žalovanej prezentovala redaktorka) pre televíziu I. X predniesla žalovaná. Uvedené vyplýva predovšetkým zo samotnej reportáže, najmä zo slov redaktorky, ktorá vyslovene uvádza, že žalovaná "tvrdí" a vzápätí nasleduje výrok žalovanej "..neboli potrestaní...", z ktorého je zrejmé, že nie je začiatkom jej vyjadrenia, a že tomuto výroku predchádzal iný, ku ktorému sa tento vzťahuje a napokon z intonácie je zrejmé, že uvedené slová žalovanej nie sú ani začiatkom vety, ale pokračovaním predchádzajúceho vyjadrenia. Z kontextu relácie je zrejmé, že sú pokračovaním slov žalovanej, ktoré bezprostredne predtým uviedla redaktorka K.. To, že slová, ktoré v relácii uviedla redaktorka, patria skutočne žalovanej, nebolo možné preukázať prehratím celého záznamu, nakoľko tento už neexistuje, no je to preukázané výpoveďou svedkyne S. K.. Jej výpoveď považoval súd za absolútne dôveryhodnú, pretože jednoznačne odmietla fabulovať o tom, kto a čo konkrétne povedal pri nakrúcaní uvedenej reportáže, pretože si na to už nepamätá. Zároveň však potvrdila, že žalovaná určite uviedla bývalé vedenie mesta, pričom vzhľadom na poznanie daného prípadu bolo zrejmé, že sa jedná o žalobcu a bývalého viceprimátora. O tom, že žalovaná sa v relácii priamo vyjadrila o osobe žalobcu, nemal súd dôvod pochybovať, pretože z výpovede svedkyne bolo ďalej preukázané, že pokiaľ táto v reportáži uvádza niekoho slová, tak buď konkrétnu osobu cituje, alebo uvádza myšlienku vyjadrenú touto osobou. Svedkyňa naviac uviedla, že by si nedovolila vložiť uvedené slová žalovanej do úst.

Súd teda vo veci ustálil, že vyššie uvedené slová vyjadrila žalovaná pre vysielanie televízie, a teda verejne, pričom si musela byť vedomá toho, že tieto môžu byť v televíznom spravodajstve aj odvysielané. Žalovaná tak je v tomto spore jednoznačne pasívne legitimovanou osobou, t. j. osobou, ktorá má niesť zodpovednosť za výroky na adresu žalobcu. Na preukázanie toho, že celý výrok, vrátane časti, ktorú uviedla ako výrok žalovanej redaktorka, patrí skutočne žalovanej, slúžia podporne aj ďalšie dôkazy. Jednak je to skutočnosť, že žalovaná reportáž nenamietala a považovala ju za dobrú, ako aj jej samotné vyjadrovanie sa na pojednávaní, keď uvádzala, že nech žalobca nesie zodpovednosť a ospravedlní sa ľuďom, ktorí kvôli tomuto rozhodnutiu roky trpeli a finančne na to doplácali, a že Mesto súpisnými číslami predalo ľudí, čo sa naposledy dialo v otrokárskej spoločnosti. Podľa žalovanej sa žalobca doposiaľ nedokázal inak zviditeľniť, než touto banálnou žalobou, čo žalovaná považuje za jeho ješitnosť. Domnienka žalovanej, že výpoveďou kľúčových svedkov dostatočne preukázala neopodstatnenosť podanej žaloby, nemá základ v skutkových zisteniach, ktoré vyplynuli z dokazovania. Výpoveďami svedkov, ktorých žalovaná navrhla (X.. Š. U. H.. U.. V.), nebolo v konaní preukázané nič podstatné vo vzťahu k predmetu konania. Naopak obaja svedkovia sa k predmetu konania relevantne vyjadriť nevedeli, pretože v čase, keď žalovaná poskytovala rozhovor televízii, tak pri tomto neboli a tento nepočuli. Pokiaľ žalovaná dávala otázky svedkyni Š. na zistenie jej právneho názoru na prideľovanie súpisných čísiel mestom, tak tieto súd nepripustil, pretože svedok má vypovedať o tom, čo sám vlastnými zmyslami vnímal a nie vyjadrovať svoje právne názory. Pokiaľ žalovaná namietala, že relácii bolo viacero a nielen jedna, ktorá bola na pojednávaní prehraná, táto jej námietka je neopodstatnená. Žalovaná jednak nepreukázala, že by sa v inej relácii hovorilo niečo iné, pričom jej "prepis" nemožno v tomto považovať že relevantný dôkaz a jednak z relácie, ktorá bola prehraná ako dôkaz, je zrejmý jej výrok, ktorý je práve tým zásahom do osobnostných práv žalobcu.

Súd sa ďalej zaoberal tým, či výrok žalovanej zasiahol do osobnostných práv žalobcu neprijateľným spôsobom a bol objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu. Uvedené súd posudzoval aj v kontexte slobody

prejavu, práve vyjadrovať svoje názory ako aj v súvislosti s tým, že žalobca bol verejným činiteľom. Pri rozhodovaní v tejto veci sa súd teda zaoberal aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka v kontexte aplikácie predpisov upravujúcich slobodu prejavu (najmä Ústava Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že právo vyjadrovať svoje názory a sloboda prejavu, ktoré v záverečnom prejave akcentovala aj žalovaná, sú obmedzené povinnosťou a zodpovednosťou ich nositeľa a sú obmedzené v záujme zabezpečenia ochrany osobnostných práv iných osôb. Medzi uvedenými právami by mala byť rovnováha. V predmetnej veci však súd dospel k záveru, že žalovaná svojimi výrokmi zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu, a to do jeho práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, a teda došlo k narušeniu rovnováhy medzi vyššie uvedenými základnými právami. Právo na ochranu svojej osobnosti má každá fyzická osoba bez ohľadu na to, či je alebo nie je verejným činiteľom. Pri ochrane práv verejného činiteľa však oproti ochrane práv bežnej fyzickej osoby sú, z dôvodu existencie práva na pravdivé informovanie a slobody prejavu, hranice posudzovania závažnosti, či oprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti, posunuté. Na druhej strane, ak dôjde k zásahu práv na ochranu osobnosti u verejného činiteľa prostredníctvom televízneho vysielania presahujúceho územie štátu, je dopad tohto zásahu intenzívnejší, rozsiahlejší a so závažnejšími následkami, ako je to pri zásahu do práva na ochranu fyzickej osoby, ktorá nie je verejne činná. Postavenie verejného činiteľa je závislé od verejnej mienky a pokiaľ je táto verejná mienka obrátená následkom neoprávneného zásahu proti nemu, sťaží mu to podmienky ďalšieho uplatnenia sa v spoločenskom živote.

Predmetným vyjadrením žalovanej boli však tieto benevolentnejšie hranice práva na ochranu osobnosti verejného činiteľa - žalobcu (v tom čase splnomocnenca vlády, predtým primátora mesta) prekročené, a to konkrétne tým, že žalovaná ho verejne označila za osobu, ktorá zodpovedá za prevod množstva bytov v Bánovciach nad Bebravou súkromnej spoločnosti, s čím bolo, ako je všeobecne známe, a ako vyplýva aj z reportáže spojené, že nájomcovia týchto bytov platili v určitom období vyššie nájomné, než nájomcovia bytov vo vlastníctve štátu. Výrok žalovanej, že žalobca nebol potrestaný, ba naopak, že požíva priazeň najvyšších predstaviteľov tohto štátu v nadväznosti na jej výrok prezentovaný redaktorkou o zodpovednosti za prevod bytov a o zvažovaní podania trestného oznámenia jednoznačne navodzuje a podkladá verejnosti názor žalovanej, že žalobca sa dopustil trestnej činnosti, a to bez dostatočného skutkového opisu deja do takej miery, že to divákovi neumožňuje urobiť si vlastný úsudok, vychádzajúci z pravdivých skutočností. V čase výroku žalovanej, ani do rozhodnutia súdu v tejto veci nebol žalobca preukázateľne potrestaný za prevod bytov v Bánovciach nad Bebravou do vlastníctva spoločnosti TATRABYT, a.s. a ani nebola v tomto konaní jeho zodpovednosť za uvedené preukázaná. Výroky žalovanej nie je možné hodnotiť ako oprávnenú kritiku verejného činiteľa, pretože kritika musí byť primeraná obsahom aj formou a musí byť podložená pravdivým údajom, čo vyjadrenie žalovanej preukázateľne nebolo. Je zrejmé, že byty boli zapísané do vlastníctva uvedenej spoločnosti a podkladom na zápis museli nevyhnutne byť aj rozhodnutia o pridelení súpisného čísla (resp. oznámenie o ich pridelení), avšak nie bez ďalšieho, pričom to automaticky neznamená, že postup mesta bol nesprávny. Na základe uvedeného súd teda zhodnotil, že žalovaná uviedla pre televízne vysielanie vyjadrenie, ktoré bolo ako celok nepravdivé, resp. z jej strany šlo o neprípustný hodnotiaci úsudok, ktorý bol podaný so špekulatívnym a verejnosti podsúvaným názorom. Tento výrok mohol objektívne vyvolať vo verejnosti dojem, že žalobca svoju funkciu zneužil, čím mohla byť nájomníkom spôsobená škoda v tom, že platili vyššie nájomné. Preto týmto vyjadrením žalovanej bolo neoprávnene zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Z hľadiska poskytnutia ochrany dotknutej osobe nie je významné, či k neoprávnenému zásahu došlo zavineným konaním alebo nezavinene, vedome alebo nevedome. Dokonca sa nevyžaduje ani len vyvolanie následkov, postačuje, že neoprávnený zásah je objektívne spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Napokon samotné narušenie práv osobnosti žalobcu mal súd preukázané z výpovedí svedkov, a to syna, brata a švagrinej žalobcu. Na tomto mieste považuje súd za potrebné uviesť, že žalovaná objektívnosť týchto svedkov namietala ešte skôr, než vypovedali, pretože ide o rodinných príslušníkov žalobcu a tiež preto, že k meritu veci nemajú čo objasniť, pretože v čase pojednávania dňa 21.04. neboli na súde prítomní. Súd hodnotí jednotlivé dôkazy samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti, v rámci čoho hodnotí aj dôveryhodnosť svedkov. Uvedení svedkovia vypovedali plynule a spontánne a súd nemal dôvod pochybovať o pravdivosti ich tvrdení. Samotná skutočnosť, že svedok je v príbuzenskom vzťahu k účastníkovi, ho nemôže automaticky diskvalifikovať, aby na súde ako svedok vypovedal. Pokiaľ sa títo svedkovia predchádzajúcich pojednávaní nezúčastnili, je to práve plus pre objektívnosť ich výpovede a nie dôvod na to, aby nemohli vypovedať. Pokiaľ ide o to, čo mohli resp. nemohli títo svedkovia k meritu

veci objasniť, tak práve ich výpoveďami bolo preukázané, že boli narušené vzťahy väčšieho okruhu ľudí k žalobcovi pre výroky žalovanej, keď sa rôzni známi, susedia a zamestnanci svedkov pýtali, čo mal výrok žalovanej na adresu žalobcu znamenať.

Vzhľadom k tomu, že neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcu mali byť nepravdivé tvrdenia o jeho osobe zverejnené žalovanou, dôkazné bremeno o pravdivosti týchto tvrdení leží na žalovanej, ktorá musí predložiť dôkaz pravdy. Toto dôkazné bremeno žalovaná neuniesla a nepreukázala, že by žalobca osobne zodpovedal za prevod bytov v Bánovciach nad Bebravou spoločnosti TATRABYT, a.s. Takéto dôkazy žalovaná neponúkla a iba sa snažila súd presvedčiť, že na adresu žalobcu nič hanlivé a urážlivé neuviedla.

Súd tak dospel jednoznačne k záveru, že za zásah do práva na ochranu osobnosti je žalovaná povinná sa žalobcovi ospravedlniť. Spôsob, aký žalobca navrhol - uverejnenie ospravedlnenia pred hlavným spravodajstvom televízie I. X, považoval súd vzhľadom na intenzitu zásahu, vážnosť a postavenie žalobcu v spoločnosti za adekvátny. Žalobcom požadované ospravedlnenie i jeho uverejnenie je plne v súlade so zásadou primeranosti zadosťučinenia z pohľadu kritéria toho, ako k zásahu došlo, teda že k nemu došlo vyjadrením pre spravodajstvo uvedenej televízie. Zákon nestanovuje formu ospravedlnenia, ale hovorí, že ospravedlnenie má byť primerané zásahu, pričom ospravedlnenie by malo byť uskutočnené obvykle tam, kde k zásahu došlo.

Keďže žalovaná nepriamo obvinila žalobcu v televíznom vysielaní zo spáchania trestného činu (výrokom, že je zodpovedný za podozrivý predaj bytov, nebol potrestaný a zvažuje znovu podať trestné oznámenie) bez tohto, že by táto osoba bola za trestný čin právoplatne odsúdená, mal súd zadosťučinenie v podobe ospravedlnenia sa za nedostatočné a stotožnil sa s názorom žalobcu, že je na mieste priznať mu aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd sa však nestotožnil s výškou náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca uplatnil, ale mal za to, že vzhľadom na intenzitu zásahu, postavenie navrhovateľa v spoločnosti a trvanie a rozsah následkov zásahu je v danom prípade postačujúca náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3 000,- eur. Stanovenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy mal súd za spravodlivú a primeranú následkom zásahu, pričom súd prihliadol najmä k tomu, že nepravdivé údaje o žalobcovi vo verejnosti v značnej miere znížili jeho dôveryhodnosť a česť a táto dôveryhodnosť a česť je pre neho pri pôsobení v politike ťažisková. Skutočnosti uvedené v reportáži žalovanou nabádajú divákov len k vyvodeniu si záveru o nečestnom, nemorálnom a protiprávnom konaní žalobcu pri výkone funkcie primátora mesta. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na uvedenú reportáž verejnosť reagovala negatívne. Nepriaznivý vplyv mali výroky žalovanej aj vo vzťahu k blízkej rodine žalobcu, čo potvrdili jeho syn, brat a švagriná. Tým, že televízia I. X, v ktorej výrok žalovanej odznel, vysiela na celom území Slovenskej republiky, ba aj v zahraničí prostredníctvom satelitu, mohlo dôjsť k nemajetkovej ujme na strane žalobcu i vo väčšom rozsahu. Súd zároveň vzal do úvahy, že sledovanosť televízie I. X nie je tak vysoká, ako iných komerčných televízií (I. Q., I. X.), ako aj to, že celá "kauza bytov" bola zaujímavejšia a intenzívnejšie sledovaná najmä obyvateľmi Mesta Bánovce nad Bebravou a jeho blízkeho okolia, z celospoločenského hľadiska mala menší význam a tým aj záujem verejnosti a napokon vzal súd do úvahy to, že žalobca je osobou celospoločensky známou najmä v okrese Bánovce nad Bebravou a menej v rámci celej Slovenskej republiky, pretože aj jeho funkcia splnomocnenca vlády bola menej medializovaná než napríklad funkcie členov vlády. V neposlednom rade prihliadol sú aj na okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, a to jednak na to, že žalovaná poskytovala rozhovor pre televíziu v návale eufórie a radosti zo súdneho rozhodnutia, ktoré bolo krátko pred tým vynesené. Z uvedených dôvodov priznal súd žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 3 000,- eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Súd žalobe vyhovel pokiaľ ide o primerané zadosťučinenie a výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela iba od úvahy súdu. Z uvedených dôvodov rozhodol súd o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Súd zaviazal žalovanú na zaplatenie trov konania žalobcovi v celkovej výške 910,40 eur. Trovy konania žalobcu pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu na začatie konania vo výške 216,- eur a z trov právneho zastúpenia v sume 694,40 eur. Trovy právneho zastúpenia boli priznané a vypočítané v súlade s ustanoveniami § 10 ods.1, ods. 8, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) a pozostávajú z nasledovných položiek:

- odmena 91,29 eur za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 04.12.2009,

- odmena 91,29 eur za písomne podanie na súd - podanie žaloby dňa 08.01.2010,

- odmena 91,29 eur za účasť na pojednávaní dňa 22.04.2010,

- odmena 182,58 eur za účasť na pojednávaní dňa 09.09.2010 (2 x 91,29 eur, pretože pojednávanie trvalo viac ako dve hodiny),

- odmena 91,29 eur za účasť na pojednávaní dňa 21.10.2010,

- režijný paušál 6,95 eur k jednému úkonu právnej služby vykonanému v roku 2009),

- režijný paušál 28,84 eur - 4 x 7,21 eur - k štyrom úkonom právnej služby vykonaným v roku 2010,

- suma 110,87 eur ako 19 % daň z pridanej hodnoty z celkovej sumy odmeny.

Všetky povinnosti uložené žalovanej týmto rozsudkom je žalovaná povinná splniť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 160 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (prvá časť prvej vety), pričom náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť k rukám advokáta žalobcu v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou na Krajský súd v Trenčíne.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 42 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (musí z neho byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.) a podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sa v ňom musí tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k nasledovným vadám (§221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku):

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

- súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

- sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

- bol odvolacím súdom schválený zmier.

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie,

oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.